

РЕШЕНИЕ

№ 349

гр. Варна, 21.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, IV СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Златина Ив. Кавърджикова

Членове: Константин Д. И.
Мая Недкова

при участието на секретаря Петя П. Петрова
като разгледа докладваното от Мая Недкова Въззивно гражданско дело № 20233100500065 по описа за 2023 година

Производството е образувано е по:

1. Въззивна жалба вх. № 77894/ 11.11.2022г. от Р. И. Л., чрез процесуален представител срещу Решение № 3386 от 08.11.2022г. по гр.д. № 5757/2022г. на ВРС, 25 св., В ЧАСТТА с което съда е :

ОТХВЪРЛИЛ като неоснователен предявения от въззивника срещу Общинско предприятие „Комплекс за детско хранене“ гр.Варна, ЕИК: 00000934421664 с адрес гр.Варна, бул."Мария Луиза" №11, представлявано от Д.К. иск с правно основание чл.86 ЗЗД за осъждане на ответника да й заплати сумата от сумата от 695.04 лева, представляваща мораторна лихва върху главницата от 4 303.20 лева за периода 01.10.2020г. до 08.05.2022г.

Считайки обжалваното решение за неправилно, незаконосъобразно, моли за отмяната му и постановяване на друго, с което иска за присъждане на мораторна лихва в посочения размер да бъде уважен. Изложени са съображения, че след като главния иск е приет за основателен и уважен и доколкото обезщетението по чл.222 ал.3 от КТ се дължи при прекратяване на трудовото правоотношение, то за заплащането му не се изиска покана, следователно ответника е изпаднал в забава и дължи лихва. Претендира присъждане на разноски.

В срока по чл.263, ал.2 от ГПК насрещната по жалбата страна- Общинско предприятие „Комплекс за детско хранене“ гр.Варна, ЕИК: 00000934421664, чрез процесуален представител е депозирал отговор на жалбата, в който излага, че първоинстанционното решение в обжалваната част е правилно и обосновано, поради което

моли да бъде потвърдено. Претендира присъждане на разноски.

2. Въззивна жалба вх. № 82882/30.11.2022г. от Общинско предприятие „Комплекс за детско хранене“ гр.Варна, ЕИК: 00000934421664, чрез процесуален представител срещу Решение № 3386 от 08.11.2022г. по гр.д. № 5757/2022г. на ВРС, 25 св., В ЧАСТТА с което съда е : **ОСЪДИЛ въззивника ДА ЗАПЛАТИ на Р. И. Л., ЕГН: ***** с адрес гр.Варна, ул."Евлоги Георгиев" №25, вх.Б, ет.6, ап.93 сумата от 4 303.20 /четири хиляди триста и три лева и двадесет ст./ лева**, представляваща обезщетение за прослужени десет години при един и същ работодател, ведно със законната лихва, считано от датата на предявяване на иска 19.05.2022г. до окончателно изплащане на задължението, на основание чл.222, ал.3 КТ.

Считайки обжалваното решение за неправилно, незаконосъобразно и несъобразено с приобщения към делото доказателствен материал, моли за отмяната му и постановяване на друго, с което иска да бъде отхвърлен като неоснователен. Изложени са съображения идентични с тези от отговора на исковата молба, като се поддържа, че неправилно съдът е приел, че са налице предпоставките за изплащане на обезщетение по чл. 222, ал. 3 от КТ в размер на още четири БТВ или сумата от 4303.20лв., доколкото е налице хипотезата по чл. 123, ал. 1, т. 7 от КТ и прехвърляне на дейността на едно предприятие в другото, включително прехвърляне на материалните активи. Твърди, че трудовото правоотношение между „Стопанска и спомагателна дейност“ ЕАД и ищцата е било прекратено на 01.02.2013г. и е възникнало е ново трудово правоотношение с ОП „Комплекс за детско хранене“ при Община Варна, считано от 01.02.2013г. Твърди, че ищцата не е имала един и същ работодател и по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на КТ и не е налице универсално правоприемство по смисъла на чл. 123 от КТ. Излага, че съда не е съобразил в решението приложението на чл. 1, ал. 1 от ПМС № 31/1994 г. за увеличаване в някои случаи размера на обезщетенията по чл.222, ал. 3 КТ. Допуснал е нарушение на материалния закон, като е приел, че е налице универсално правоприемство между „ССД“ ЕАД /предходния работодател на ищцата/ и ОП „КДХ“ при Община Варна /работодателят, при който е възникнало правото на обезщетение по чл. 222, ал. 3 КТ/. ПМС № 31/11.02.1994г. се отнася само до учрежденията и звената на бюджетна издръжка и стопанските и търговски предприятия само с държавно участие. Не е взето под внимание и обстоятелството, че по силата на приетото Решение № 577-9/ Пр. № 10 от заседание, проведено на 26,27.07.2012г. на ОбС Варна, на основание чл. 154, ал. 1, т. 2 от ТЗ е прекратил чрез ликвидация ТД „Стопанска и спомагателна дейност“. Общинското предприятие е структурна единица на Общината, която не разполага със самостоятелност и правосубектност, за разлика от ТД. Претендира присъждане на разноски.

В срока по чл.263, ал.2 от ГПК насрещната по жалбата страна- Р. И. Л., чрез процесуален представител е депозирал отговор на жалбата, в който излага, че първоинстанционното решение в обжалваната част е правилно и обосновано, поради което моли да бъде потвърдено. Претендира присъждане на разноски.

В съдебно заседание по същество Р. И. Л., чрез процесуален представител поддържа жалбата си, както и отговора на въззивната жалба на дружеството ответник. Претендира уважаването ѝ и присъждане на сторените по делото разноски.

В съдебно заседание по същество Общинско предприятие „Комплекс за детско хранене“ гр.Варна, чрез процесуалния си представител поддържа въззивната си жалба, претендира отмяна на обжалваното решение и отхвърляне на искове.Направено е искане за присъждане на сторените по делото разноски.

За да се произнесе по спора, съставът на ВОС съобрази следното:

Производството пред ВРС е образувано по обективно кумулативно съединени икове на Р. И. Л. срещу Общинско предприятие „Комплекс за детско хранене“ с правно основание чл.222,ал.3 КТ и чл.86 ЗЗД за осъждане на ответника да заплати на ищцата сумата от 4 303.20 лева, представляваща обезщетение за прослужени десет години при един и същ работодател, сумата от 695.04 лева, представляваща мораторна лихва за периода 01.10.2020г. до 08.05.2022г, ведно със законната лихва, считано от датата на предявяване на иска 19.05.2022г. до окончателно изплащане на задължението.

В исквата молба ищецът твърди, че е работила в Общинско предприятие „Комплекс за детско хранене“ към Община Варна на длъжност „готвач“ въз основа на Трудов договор № 82/30.01.2013г., който бил сключен и станал за неопределено време от 01.08.2013г. с основно трудово възнаграждение първоначално в размер на 425 лева, като върху него се начислявали 34 % за трудов стаж и професионален опит. БТВ към месец август 2020г. е в размер на 1075.80 лева съобразно допълнително споразумение №191/04.03.2020г. Сочи, че трудовото й правоотношение било прекратено на основание чл.327,ал.1, т.12 КТ поради придобиване право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, считано от 03.08.2020г. Излага, че за периода 11.05.2009г. до 01.02.2013г. е работила в „Стопанска спомагателна дейност“ ЕАД гр.Варна като готвач в Детска ясла 3 и Детска ясла 4, което ТД е с капитал, собственост изцяло на Община Варна. ТП със „Стопанска спомагателна дейност“ ЕАД гр.Варна било прекратено със Заповед на ликвидатора на „ССД“ЕАД, считано от 01.02.2013г., на основание чл.328, ал.1, т.1 КТ поради закриване на предприятието. Излага твърдения , че двете предприятия са различни единствено на хартия , като тя е заемала в тях една и съща длъжност, на едно и също работно място, като често обикаляла всички детски кухни в града, материалните активи просто преминали от „ССД“ ЕАД към ОП"КДХ", по начин, с който не била запозната. Дейността, по осъществяването на детското хранене, чрез детските кухни, на територията на Варна, продължила вече чрез ОП „КДХ". Работата, не само нейната, продължила без промяна, просто на 31.01.2013г. били на щат в „ССД" ЕАД, а на 01.02.2013г. - в ОП „КДХ". Списъчният състав от работещите също бил прехвърлен в новото общинско предприятие, по същия начин, както и тя, с прекратяване на трудовото правоотношение със „ССД" ЕАД и сключване на нов ТД с Комплекс за детско хранене,поради което счита,че трудовият и стаж не е прекъсван. Позовава се на взетите от Общински съвет Варна решения по Протокол N o 10 от заседание, проведено на 26, 27.07.2012 г. по точка девета от дневния ред.

Сочи, че в Заповед No38/06.11.2019г на Директора на Общинското предприятие, с което трудовото й правоотношение било прекратено, на основание чл.327,ал.1, т.12 КТ, считано от 01.03.2021г. и е определено обезщетение в размер на 2151.60 лева или две брутни трудови възнаграждения от по 1075.80 лева.Счита, че и се дължат още четири т.к. случаят й попада в хипотезата на чл. 123, ал. 1, т. 7 от КТ и стажът й в Общинското предприятие, което променило името и организационната си форма, следва да е непрекъснат, от 11.05.2009г. до 01.03.2021г., или - повече от десет години, което води до приложението на хипотезата на чл. 222 ал. 3 от КТ. Претендира разликата до пълния размер от шест брутни заплати, равняващ се на 4303, 20 лева. Обезщетението следвало да й бъде изплатено до края на месец септември 2020г., като от 01.10.2020г до 08.05.2022г., деня предхождащ депозирането на ИМ, претендира лихва за забава, в размер на 695, 04 лева, както и законна лихва върху главницата от дата на подаване на исквата молба в съда.

В срока по чл.131 от ГПК, ответникът е депозирал отговор на исковата молба, в който предявените искове се оспорват като неоснователни. Оспорва твърденията на ищеца за приложението на чл.222 ал.3 от КТ относно размера /броя на месеците за които се дължи обезщетение, доколкото не е налице прослужен трудов стаж повече от десет години при един и същ работодател по смисъла на §1, т.1 от ДР на КТ, поради което не е налице универсално правоприемство по чл.123 КТ. Сочи, че ищцата е работила, освен в организация на бюджетна издръжка и във въпросното „ССД“ЕАД, което било търговец по смисъла на ТЗ и не било организация на бюджетна издръжка. Сочи се, че трудовото правоотношение на ищцата в „ССД“ЕАД било прекратено със заповед на ликвидатора поради закриване на предприятието и след това е възникнало ново трудово правоотношение и общинското предприятие по силата на трудов договор No82/30.01.2013г. считано от 01.02.2013г. Излага, че „ССД“ЕАД е заличен търговец и заличаването е извършено на 21.09.2016г., като на 25.09.2012г. е прекратена търговската дейност. Твърди, че за разлика от ТД с общинско участие в капитала,общинското предприятие било специализирано звено на общината за изпълнение на дейности, финансирани от общинския бюджет и било част от специализираната общинска администрация и като такава се приравнявало на всяко друго организационно и структурно обособено звено от същата. Като форма на осъществяване на самостоятелна дейност на общината и специализирано звено за управление на общинско имущество за задоволяване потребностите на населението и за осигуряване изпълнението на общинските дейности,общинското предприятие е структурна единица, която не разполагала със самостоятелност и правосубектност, което следва от нормата на чл.54 ЗОС.

Оспорва се акцесорната претенция за заплащане на мораторна лихва за забава като се твърди, че в КТ не се съдържа разпоредба за срок, в който трябва да се изпълни задължението за изплащане на обезщетението по чл.222,ал.3 КТ, поради и което основателността на иска е в зависимост от наличието на покана по чл.84,ал.2 ЗЗД. Не оспорва размера на БТВ на ищцата.

В открито съдебно заседание страните поддържат съображенията си.

Настоящият състав на Варненски окръжен съд, като съобрази предметните предели на въззивното производство, очертани в жалбата, приема, следното:

Жалбите, инициирали настоящото въззивно произнасяне, са подадени в срок, от надлежно легитимирана страна, при наличието на правен интерес от обжалване, поради което са допустими и следва да бъдат разгледани по същество.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част. Обжалваното решение е валидно постановено в пределите на правораздавателната власт на съда, същото е допустимо, като постановено при наличие на положителните и липса на отрицателните процесуални предпоставки.

По отношение неправилността на първоинстанционния съдебен акт, съобразно разпореждането на чл. 269, ал. 1, изр. второ ГПК, въззивният съд е ограничен от посочените в жалбата оплаквания.

Съдът, след съвкупния анализ на събраните по делото пред първа инстанция доказателства, по вътрешно убеждение и въз основа на закона, намира за установено следното от фактическа страна и достигна до следните правни изводи:

По делото няма спор, а и е установено от приетите писмени доказателства, че:

Ищцата е била в ТПО с ответника по силата на безсрочен ТД №82/30.01.2013г./последно допълнително споразумение №191/04.03.2020г./, с основното трудово възнаграждение към месец август 2020г. в размер на 1075.80 лева, като е изпълнявала длъжността „готвач“ в детска ясла № 4. Същото е прекратено със Заповед № 65/03.08.2020г., считано от същата дата на основание чл.327, ал.1, т.12 КТ поради придобиване право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, като и е определено обезщетение по чл.222 ал.3 от КТ в размер на 2151.60лв - за срок от 2 месеца. С ТД № 10/03.08.2020г. ищцата отново е встъпила в ТП с ответника на длъжността „готвач“, което е прекратено със Заповед № 68/02.10.2020г. по взаимно съгласие на двете страни- чл. 325 т.1 от КТ.

В периода 11.05.2009г. до 01.02.2013г. ищцата е работила в „Стопанска спомагателна дейност" ЕАД гр.Варна като готвач в Детска ясла 3 и Детска ясла 4. ТПО със „Стопанска спомагателна дейност" ЕАД гр.Варна е прекратено със Заповед № на ликвидатора на „ССД"ЕАД, считано от 01.02.2013г., на основание чл.328, ал.1, т.1 КТ поради закриване на предприятието.

След като по делото са установени две от предпоставките за обезщетение в условията на чл.222 ал.3 от КТ, а именно -прекратяване на трудовото правоотношение, независимо от основаниято, в случая поради придобиване право на пенсия за осигурителен стаж и възраст ; прекратяването е настъпило, след като работникът или служителът е придобил право на пенсия за изслужено време и старост, на установяване подлежи и последната предпоставка за наличието на правото на обезщетение в претендирания от ищеца размер , а именно : работникът или служителът да е работил при един и същ работодател през последните 10 години от трудовия си стаж.

В тази връзка, спорно по делото е налице ли е хипотезата на чл.123 от КТ - правоприемство между „ССД"ЕАД и ОП"Комплекс за детско хранене", респ. дали ищцата е работила при един и същ работодател през последните 10 години по смисъла на законовата разпоредба, а от там - дължи ли ѝ се обезщетение в размер на brutното трудово възнаграждение за срок от 6 месеца/претендираните още четири/, съобразно чл.222, ал.3 КТ.

Възраженията на ответника за липса на правоприемство между работодателите на ищеца, настоящия състав счита за неоснователни по следните аргументи.

Видно от приетите по делото писмени доказателства - Протокол № 10/26,27.02.2012 г., от заседание на Общински Съвет - Варна се установява, че е взето решение № 577-9 за прекратяване чрез ликвидаци на „Стопанска и спомагателна дейност“ ЕАД – гр. Варна. Видно е от протокол № 10/04.08.2016 г., че е приет окончателен ликвидационен баланс към 18.07.2016 г., пояснителен доклад към баланса и отчет от ликвидатора. Взето е също и решение № 578-9 за създаване на Общинско Предприятие „Комплекс за детско хранене“ с предмет на дейност: приготвяне на храна за деца от 10-месечна до 3-годишна възраст съобразно изискванията за рационално и диетично хранене в кърмаческа и ранна детска възраст за деца от неорганизирания контингент /непосещаващи детски ясли и яслени групи в ОДЗ/, осигурява транспорт и разнос на храната от майките-кухни до разливочните пунктове и от кухните на детските ясли до яслени групи в ОДЗ, оказване на методическо ръководство на детските ясли и яслени групи, осигуряване на квалифициран персонал. Взето е решение за приемане на правилник на общинското предприятие /ОП/ и е взето решение за определяне на бюджет на ОП.

От справка в ТР-л.160-162 от дело, се установява, че на 21.09.2016 г. търговецът

„ССД“ ЕАД е заличен.

Безспорността на факта, че ТД „ССД“ ЕАД е ликвидирано и е създадена нова структура - ОП"Комплекс за детско хранене", не може формално и едностранно да обоснове извод за прекъсване на трудовия стаж на ищеца на длъжността „готвач“ , в детските ясли при Община Варна.

В първоинстанционното производство е прието за безспорно между страните и ненуждаещо се от доказване, че след прекратяване на трудовото правоотношение със „ССД“ ЕАД ищцата е полагала труд на същото място, при същите условия, при същото работно време, с едно и също оборудване.

Видно от приетия по делото доклад на ликвидатора на „ССД“ ЕАД –Варна, осигуряването на дейността и на двете организации , която както вече беше посочено е идентична се е осъществявало чрез обществени поръчки за детската храна. Персонала на „ССД“ ЕАД е освободен на 31.01.2013г. ,като на 01.02.2013г. е назначен в ОП“Комплекс ДХ “, с което не е прекъсвала дейността с храненето на децата.Т.е. дейността по осигуряване на детското хранене в Община Варна е осъществявана последователно и без прекъсване първоначално от „ССД“ ЕАД , а след това от ОП“ КДХ“, от един същ персонал и с едно оборудване/материален актив/

В тази връзка настоящия съдебен състав изцяло споделя посоченото в Решение № 477 от 12.07.2010 г. на ВКС по гр. д. № 544/2009 г., IV г. о., ГК :

„Хипотезата на пълна ликвидация на работодателя трябва да се различава от случаите на вътрешно-организационно преустройство на същото. При него дейността на съответното поделение или звено продължава да съществува, но се разпределя между други или се слива с някои съществуващи звена. От решаващо значение, тогава е дали е преустановена /закрита/ за в бъдеще съответната дейност или тя продължава да съществува и да се осъществява. В случаите, когато органът по закриване на предприятието, независимо дали то има статут на юридическо лице или не с оглед специалните правила на КТ, е и органът по учредяване /откриване/ на ново предприятие и дейностите между новото и старото се припокриват и това е станало в кратък интервал от време, така, че основната дейност не е преустановена, то налице е форма на вътрешна реорганизация. В хипотезите, когато в резултат на новата организация има промяна на работодателя, правоотношенията с работниците и служителите се подчиняват на правилата на чл. 123 КТ, но не е налице основание по чл. 328, ал. 1, т. 1 КТ.“

В подкрепа на изложеното са и приложените по дело писмени доказателства - приемо-предавателен протокол от 01.05.2016 г.,с която ликвидаторът е предал досиетата на напусналите „ССД“ ЕАД служители в периода от 2007 г. до 2013 г., ведно с опис. Видно е от същия, че през 2013 г. масово са прекратени трудовите договори на служителите, включително и на ищцата, считано от 01.02.2013г. С приемо-предавателен протокол от 07.07.2016 г. са предадени от ликвидатора на „ССД“ ЕАД в ликвидация на Община Варна недвижими имоти, сред които помещения на детските кухни в гр. Варна, бул. „Цар Освободител“, № 64 и ул. „Яне Сандански“, № 1, вх. А и помещението на бул. „М.Луиза“ № 11, ет. 4 /където е регистриран адреса на управление на ОП „КДХ“/ и движими вещи.

Настоящия състав споделя мотивите на първоинстанционния съд касателно собствеността на „ССД“ ЕАД и ОП"Комплекс за детско хранене" и за неоснователност на възражението на ответника, че за разлика от търговското дружество с общинско участие в капитала,общинското предприятие било специализирано звено на общината за изпълнение на дейности, финансирани от общинския бюджет и било част от специализираната

общинска администрация и като такава се приравнявало на всяко друго организационно и структурно обособено звено от същата.

И чрез „ССД“ЕАД / търговски дружества с общинско имущество или с общинско участие / и чрез ОП"Комплекс за детско хранене"/ общинско предприятие/, общината е осъществявала / и осъществява стопанска дейност , по смисъла на ЗОС. Общинското предприятие е форма за осъществяване на самостоятелна дейност от общината, с него се обозначава специализирано звено на общината за управление на общинско имущество, за задоволяване потребности на населението, осигуряване изпълнението на общински дейности и свързаните с това доставки на стоки и извършване на услуги /дейности в конкретни направления, изчерпателно изброени в чл.53 от ЗОС/. То има определена икономическа и правна самостоятелност, но е част от общинската администрация и не е самостоятелно ЮЛ.

Осъществяването на стопанска дейност от страна на общината чрез търговски дружества,е чрез регистрирани по ТЗ като самостоятелни ЮЛ. Според ТЗ общинските търговски дружества са с общинско участие, и ЕООД и ЕАД и са с изцяло общинско имущество. Разликата между търговските дружества и общинските предприятия е и в предоставеното общинско имущество за дейността им. Предоставеното на търговските дружества общинско имущество става собственост на ЮЛ и е различна от общинската собственост. Търговско качество по смисъла на ТЗ могат да придобият и общинските предприятия, за които ОС вземе решение за преобразуването им в еднолични търговски дружества, въз основа на предоставеното им общинско имущество. По отношение на своята структура и начин на управление публичните търговци нямат разлики от общите правила, предвидени за търговските дружества в ТЗ, освен тази, че едноличен собственик на капитала и общо събрание на ЮЛ е ОС.

Ето защо следва да се приеме , че за периода от 11.05.2009г. до 01.03.2021г.,ищцата е работила при един и същ работодател по смисъла на т. 1 от § 1 от ДР на КТ , доколкото органът, който е взел решение за прекратяване чрез ликвидация на „ССД“ ЕАД, съответно едноличния собственик на капитала - Община Варна и органът на учредяване /откриване/ на новото предприятие ОП „КДХ“ е един и същ - Общински съвет Варна. В същия смисъл освен вече цитираната практика на ВКС е и Решение № 442/08.09.2010 г. на ВКС по гр. д. № 721/2009 г., IV г. о., ГК .

Неоснователно е оплакването във въззивната жалба, че ВРС не е съобразил обжалваното решение с приетото в ПМС № 31/11.02.1994г., доколкото то се отнася до учрежденията и звената на бюджетна издръжка и стопанските и търговски предприятия само с държавно участие и посочените в ал. 2 и ал. 3 /ред. ДВ бр. 60/1996г. в сила от 01.02.1996г./ такива. Следва да се има предвид , че ПМС е с последна редакция, предхождаща обн. на ЗОС в ДВ бр. 44 от 21.05.1996 г., в сила от 1.06.1996 г., както и ,че в разпоредбата на чл. 222, ал. 3 от КТ , в редакцията към 03.08.2020г. ограничение посочения по –горе смисъл няма.

С изложените мотиви съда приема, че ищеца е доказал и последния елемент от фактическия състав на чл.222 ал.3 от ГПК. За процесния период Р. Л. е работила непрекъснато в продължение на повече от 10 години в полза на един и същ работодател, при който е осъществена само форма на вътрешно организационно преустройство на предприятието, а не закриване на предприятие по смисъла на чл. 328, ал. 1, т. 1 от КТ, което по своята правна същност представлява окончателното и пълно преустановяване дейността на предприятието за в бъдеще, в който смисъл са и мотивите на ТР № 5 от 26.10.2021 г., постановено по ДТ № 5 по описа за 2019 г. на ОСГК на ВКС.

Размера на обезщетението не е спорен и е правилно определен от първоинстанционния съд. Възражения в тази насока не са правени.

Следователно, обжалваното решение в частта, в която е уважен иска по [чл. 222, ал. 3 КТ](#) е правилно и в тази му част следва да бъде потвърдено.

Основателността на главния иск предполага основателност и на акцесорния за присъждане на законна лихва считано от дата на подаване на исковата молба в съда до окончателното изплащане на задължението.

Обезщетението на посоченото основание е дължимо съгласно разпоредбата на чл. 228, ал. 3 от КТ, същото е лихвоносно и се дължи без покана. На ищцата следва да се присъди обезщетение в размер на 695.04 лева, представляваща мораторна лихва върху главницата от 4 303.20 лева за периода 01.10.2020г. до 08.05.2022г.

При този изход на спора депозираната от Р. И. Л., въззивна жалба следва да бъде уважена, първоинстанционното решение следва да бъде отменено в частта, в която е отхвърлен иска по [чл. 86 от ЗЗД](#) и вместо това ще бъде постановено друго, с което ответникът да бъде осъден да заплати на ищеца сумата в размер на 695.04 лева, представляваща мораторна лихва върху главницата от 4 303.20 лева за периода 01.10.2020г. до 08.05.2022г./ при безспорност на размера /.

Предвид изхода на спора на въззивника ОП“Комплекс ДХ “ - Врана не се дължат разноски.

На основание чл. 78, ал. 6 ГПК, ОП“Комплекс ДХ “ следва да бъде осъден да заплати в полза на бюджета на съдебната власт, по сметка на ВОС, сумата 25.00 лева, представляваща държавна такса за уважената въззивна жалба вх. № 77894/ 11.11.2022г. от Р. И. Л., а по сметка на РС-Варна сумата от 50.00 лева, представляваща държавна такса за предявения и уважен иск с правно основание чл.86 от ЗЗД.

На въззивника Р. И. Л. следва да се присъдят разноски в размер на 1200.00 лева/ с ДДС/, представляващо заплатено възнаграждение за един адвокат, съобразно представения списък по чл.80 от ГПК и доказателства за извършването им.

Мотивиран от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ, като неправилно Решение № 3386 от 08.11.2022г. по гр.д. № 5757/2022г. на ВРС, 25 св., В ЧАСТТА с която е **ОТХВЪРЛЕН** като неоснователен предявения от Р. И. Л. **с р е щ у** Общинско предприятие „Комплекс за детско хранене“ гр.Варна, ЕИК: 00000934421664 с адрес гр.Варна, бул.“Мария Луиза” №11, представлявано от Д.К. иск с правно основание чл.86 ЗЗД за осъждане на ответника да ѝ заплати сумата от 695.04/шестстотин деветдесет и пет лв. и четири ст./ лева, представляваща мораторна лихва върху главницата от 4 303.20 лева за периода 01.10.2020г. до 08.05.2022г. , КАТО ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ОСЪЖДА Общинско предприятие „Комплекс за детско хранене“ гр.Варна, ЕИК:

00000934421664 с адрес гр.Варна, бул."Мария Луиза" №11, представлявано от Д.К. **ДА ЗАПЛАТИ** на Р. И. Л., ЕГН: ***** с адрес гр.Варна, ул."Евлоги Георгиев" №25, вх.Б, ет.6,ап.93 **сумата от 695.04/шестстотин деветдесет и пет лв. и четири ст./ лева**, представляваща мораторна лихва върху главницата от 4 303.20 лева за периода 01.10.2020г. до 08.05.2022г., на основание чл.86 от ЗЗД.

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 3386 от 08.11.2022г. по гр.д. № 5757/2022г. на ВРС, 25 св.,В ЧАСТТА с която Общинско предприятие „Комплекс за детско хранене" гр.Варна, ЕИК: 00000934421664 с адрес гр.Варна, бул."Мария Луиза" №11, представлявано от Д.К. **е ОСЪДЕНО ДА ЗАПЛАТИ на Р. И. Л., ЕГН: ***** с адрес гр.Варна, ул."Евлоги Георгиев" №25, вх.Б, ет.6,ап.93 сумата от 4 303.20 /четири хиляди триста и три лева и двадесет ст./ лева**, представляваща обезщетение за прослужени десет години при един и същ работодател, ведно със законната лихва, считано от датата на предявяване на иска 19.05.2022г. до окончателно изплащане на задължението, на основание чл.222, ал.3 КТ.

ОСЪЖДА Общинско предприятие „Комплекс за детско хранене" гр.Варна, ЕИК: 00000934421664 с адрес гр.Варна, бул."Мария Луиза" №11, представлявано от Д.К. **ДА ЗАПЛАТИ** в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на Окръжен съд – Варна сумата от **25.00 /двадесет и пет/лева**, по сметка на Районен съд – Варна сумата от **50.00 /петдесет/лева** представляваща дължими държавни такси, на осн. чл. 83, ал. 1, във вр. с чл. 78, ал. 6 от ГПК.

ОСЪЖДА Общинско предприятие „Комплекс за детско хранене" гр.Варна, ЕИК: 00000934421664 с адрес гр.Варна, бул."Мария Луиза" №11, представлявано от Д.К. **ДА ЗАПЛАТИ** на Р. И. Л., ЕГН: ***** с адрес гр.Варна, ул."Евлоги Георгиев" №25, вх.Б, ет.6,ап.93 сумата от **1200,00 /хиляда и двеста/ лева/ с ДДС/**, представляваща сторени по делото съдебно – деловодни разноски, на осн. чл. 78, ал. 1 ГПК.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____